Това струпване на глаголи е характерен елемент и на «Слово о полку Игореве»:

Земля тутнетъ,
рѣкы мутно текуть,
пороси поля прикрываютъ,
стязи глаголютъ.[1]

Уныли голоси,
пониче веселие,
трубы трубятъ городеньскии.[2]

Подобно на автора на «Словото», Козлев умее да рисува динамични картини, като бързо и леко преминава към всеки отделен момент на борбата. Той обича и величае своя герой Сидер, който е силно идеализиран:

Бучат бури, ечат гори,
Хайдут Сидер не се бои —
Силни бури му са игрилки,
Страшни срещи забавилки.[3]

Тази стилна особеност в творчеството на Козлев е силно проявена и в поемата «Падание на българската стара държава»:

Стари и млади колят, мъчат,
Дребни деца с коне тъпчат,
Майчици им тез погани
В робство карат оковани.

Един само Дунав бучи,
Между брегове тътни, ечи,
С кърви покрит, шумно тече
И човешки мърши влече.[4]

Тук обаче близостта със «Слово о полку Игореве» е по-голяма. Причина за това е преди всичко сходството в сюжетите — борбата срещу нашествениците в родната земя. Незавършената поема на Козлев «Падание на българската стара държава» говори тъкмо за борбата на нашия народ срещу турците. Прилика има преди всичко в това, че начело на тази борба е цар Шишман, който загива на бойното поле:

Сам цар Шишман повел войска
На страшна ми с турци борба.
Среща беше грозна й страшна,
Кръволивна и юначна.[5]

Смъртта на Шишман е решителна за българската свобода:

Българска се реши съдба,
Вред настана жална тъга.

Тези стиховят напомнят на:

Ничить трава жалощими,
а древо с тугою къ земли преклонилось.

---

[1] Сл. о п. Иг., ЛП., стр. 14.
[2] Там же, стр. 24.
[3] Н. Д. Козлев, п. с., стр. 53.
[4] Там же, стр. 16—18.
[5] Там же, стр. 15.